

[Waldorff]

Ikke desto mindre er solget af ejerlejligheder i gang.

To ejerlejligheder er solgt, og ejeren er i gang med at inkassere sin fortjeneste.

Der ønskes derfor en tilkendegivelse fra ministeren af, hvad han agter at foretage for at hindre, at ejere af udlejningsejendomme ved hjælp af lovbrud kan bringe ejendomme til udstykning uden om de pr. 1. april 1978 skærpede bestemmelser.

Besvarelse (29/12 78):

Boligministeren (Erling Olsen):

Det er af Århus kommune telefonisk oplyst, at den ejendom, Bülowsgade 53/Skt. Pauls Gade 17, som er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, er en overgangssag, dvs. en sag, hvor opdeling er sket i henhold til 1976-lovens regler.

I henhold til disse regler er det ikke en betingelse for opdeling og tinglysning heraf, at der foreligger en hensigtsmæssigheds-erklæring som nævnt i den gældende lovs § 10, stk. 1, nr. 2, i. Derimod er opdeling i henhold til 1976-lovens regler ikke mulig efter 1. april 1978.

Såfremt de bygningsindretninger, der er nødvendige for at opfylde lovens – herunder 1976-lovens – kvalitetskrav, ikke er lovlige på det tidspunkt, hvor anmeldelsen om opdeling bliver tinglyst på grundlag af foreliggende attestationer, må konsekvenserne heraf afgøres ved en retssag som den, Århus byråd ifølge begrundelsen for spørgsmålet er ved at anlægge.

Der foreligger i øvrigt ikke for boligministeriet oplysninger om, at der i henhold til 1977-loven, som indeholder de skærpede kvalitetskrav, skulle være sket opdeling i ejerlejligheder, uden at kravene lovligt var opfyldt på tinglysningstidspunktet.

Der synes på denne baggrund ikke grundlag for at foreslå gennemført ændringer i reglerne.

Til *handelsministeren (13/12 78)* af:

Thorndahl (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor store udgifter de danske bankers kunder skal bære som følge af honorarudbetalingen til den lovpligtige politiske repræsentation i bankernes bestyrelser?«

(Spm. nr. 373).

Begrundelse.

Den tvangsmæssige indplacering af politikere i vore bankers bestyrelser medfører årlige honorarudbetalinger til de pågældende af størrelsesordenen 30.000–50.000 kr. Såfremt politikerne blev betalt på samme måde, som de betales ved deltagelse i kommunalbestyrelsesmøder, ville udgiften kun andrage 3.000–5.000 kr. årligt.

Den enorme forskel i aflønning har givet anledning til formodninger om, at disse givtige og politisk lette opgaver som bestyrelsesmedlem i bankbestyrelser i betydeligt omfang inddrages til politikere, der har politik som hovederhverv.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt, om ministeren kunne bekræfte eller eventuelt afkræfte, at de politiske pladser i bankbestyrelser i alt væsentligt besættes af borgmestre, udvalgsformænd og tilsvarende.

Besvarelse (20/12 78):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

Det offentliges repræsentanter i banker og sparekasser skal virke i bestyrelsen på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Alene med hensyn til honorarfastsættelsen gælder i medfør af lovens § 16, stk. 2, noget specielt, idet det her er fastsat, at vederlaget til de offentlige repræsentanter fastsættes efter regler, der gives af handelsministeren.

Reglerne herom findes i bekendtgørelse nr. 568 af 29. november 1974 om vederlag til de af handelsministeren udnævnte medlemmer af bestyrelserne i banker og sparekasser. Det er heri fastsat, at vederlaget skal udgøre samme beløb, som udbetales bestyrelsens øvrige medlemmer, dog højst 35.000 kr. årligt. Det maksimale beløb reguleres som statens honorarer og er for tiden på 44.000 kr. årligt.

Ifølge bank- og sparekasselovens § 35 skal bankernes årsberetning, der er en del af årsregnskabet, indeholde oplysning om bl. a. det samlede beløb til lønninger og vederlag til bestyrelse, direktion, repræsentantskab og til lønninger og vederlag til andre i banken ansatte. Tantieme til bestyrelsen i en bank skal særskilt oplyses.

I bankernes resultatopgørelser er omkostningerne til lønninger og vederlag til repræ-